

Hírek, események

Serdülni nehéz

Kinek nehezebb, a serdülőnek vagy környezetének? Hány éves korban kezdődik napjainkban a serdülőkor? Milyen problémákkal és hogyan kell megküzdenie a serdülőnek és családjának? Ilyen és ehhez hasonló kérdések százai foglalkoztatták a „családok ügyeivel” foglalkozó Európa Tanácsi Bizottság tagjait – az eltelt két évben -készülve az 1997 júliusában megrendezett XXV. Miniszteri konferenciára, melynek témája volt „a serdülő mint kihívás a családban”.

A harmincöt állam képviselőiből álló bizottság tagjaként hazánk is megküldte – a Népjóléti Minisztérium Gyermekvédelmi Módszertani Osztálya által összeállított -részletes elemzését a magyarországi serdülők helyzetéről. A konferencián dr. Kökény Mihály népjóléti miniszter segítette részvételével, hozzászólásával az egyes országok jelentéseinek értelmezését, összegzését, a konklúziók pontos megfogalmazását.

Hozzászólásában kitért arra, hogy

- a serdülő nemcsak kihívás, de mint majdani felnőtt, később forrása a társadalmi krízisek megoldásának
- milyen erőfeszítéseket kell tennie a társadalomnak azért, hogy a családok leküzdjék nehézségeiket
- többszektorú segítség szükséges a kisebbségek helyzetének javítására (cigányság)
- elengedhetetlen a széles körű stratégia kidolgozása a drogfogyasztás terjedésének visszaszorítására
- a megelőzés a legjobb megoldás, ennek kapcsán ismertette hazánk új Gyermekvédelmi Törvényének néhány lényeges elemét.

Mind a Konferencián elhangzott előadásokból, mind az egyes országok által előzetesen megküldött anyagok alapján egyértelműsíthető, hogy

- serdülők alatt a 10-18 év közötti korosztályt kell már napjainkban érteni (a szülőtől való függés státusából eljutni a függetlenségig)
- a szülők lehetőségei a problémák feloldásának, helyes kezelésének megtanulásában minimálisak
- a serdülők problémáival kapcsolatos kutatások, tapasztalatátadások meglehetősen hiányosak
- az említetteken túl valamennyi tagország hasonló gondokkal küzd, azaz a kortárs referenciacsoport erőssége nő (szembenállás a szülővel), emelkedő tendenciát mutat az alkohol- és drogfüggőség, a dohányzás, néhány országban, pedig a szekta-jelenség.

A konferencia a következő évek feladataiként jelölte meg a tagországok számára

- a munkaidő és a családdal töltött idő összhangjának megteremtését, azaz a szülőknek (apa, anya egyformán) sokkal több időt kell gyermekeikkel tölteniük (nem elég a rövid „minőségi” időtöltés)
- szükséges a szülők felkészítése a gyermeknevelésben való jártasság megszerzése érdekében
- szükséges a családok gazdasági stabilitása

- vigyázni kell arra, hogy a serdülőkor után a fiatalok ne munkanélküliként kezdjék a felnőtt életet
- hangsúlyos figyelem a kisebbségekre (cigányok, bevándorlók)
- nagyobb szerep biztosítása az egyházaknak, nem állami szervezeteknek (önkéntesek)
- védelmet biztosítani a média okozta károk ellen, illetve kihasználni a média lehetőségeit a szülők és a serdülők oktatására.

Azt gondolom, a leírtak hétköznapiak, a szociális szférában dolgozók számára szinte közhelynek tűnnek. A konferencia összefoglalását azért tartottam szükségesnek, mert ritkán van lehetőségünk, időnk ki-, illetve körbetekinteni.

A problémák és megoldások hol egyszerűbbek, hol bonyolultabbak. Hadd emlékeztessen itt az olvasókat arra a két évvel ezelőtti, az apa szerepével foglalkozó, Miniszteri Konferencián elhangzott felszólalásra, melynek záró mondata így hangzott: „az apa szerepe, hiánya csak akkor érzékelhető -minden tudományosság nélkül – ha nincs apa a családban.”

Gáspár Károly